

Chương 7

Khuong Diệu nhìn Phó Đình Xuyên, đột nhiên cô lại lý giải được tại sao ba mình sáu mươi tuổi rồi còn chưa hết tính trẻ con.

Đầu óc của đàn ông, hình như không liên quan tới độ tuổi thì phải.

Khuong Diệu nhìn con mèo trong ngực anh, cả người được bọc lại kỹ càng chỉ chừa ra cái đầu tròn nhỏ. Cô thắc mắc: “Ồ khách sạn không cho mang vật nuôi vào mà?”

“Mang trộm“.

“Người ta dọn phòng thì sao?”

“Dọn phòng tôi là người quen.”

“Nhờ nó kêu.”

“Cô phải giấu. Nếu mà đi ngang đại sảnh, phải vờ như gọi điện thoại“. Phó Đình Xuyên có vẻ có bệnh nghề nghiệp: “Giọng con gái và tiếng mèo kêu cũng khá giống nhau, có thể giả được“.

Anh bổ sung tiếp: “Có thể vờ như đang cãi nhau với người đầu máy, giọng lớn một chút cũng không ai nói gì“.

Đúng là đời như diễn, nhập vai hết sức rồi.

Khuong Diệu rầu rĩ đồng ý: “Em thử xem“.

Phó Đình Xuyên gật đầu: “Lát nữa đến đại sảnh cô để điện thoại lên tai liền. Phải thể hiện cảm xúc, bắt chước giọng điệu, đến khi vào sảnh thì bắt đầu cãi vã, như thế nhân viên sẽ chú ý tới cô. Tôi sẽ đi song song bên cạnh rồi cùng nhau vào thang máy“.

Khuong Diệu: “... Được.”

Khuong Diệu xoa xoa thắt lưng: “Em có thể hỏi một vấn đề không?”

“Ừ.”

“Chỉ là nuôi trộm mèo thôi mà, sao giống như diễn gián điệp quá thế?”

“Xem phim tôi đóng chưa?”

“Phim Màu xám ạ? Xem rồi.” Khương Diệu là một fan chính hiệu, vô cùng đủ tư cách.

Phim Màu xám kể về cuộc chiến kháng Nhật, Phó Đình Xuyên đóng một vai có rất nhiều thân phận, là đặc công, cũng thường xuyên bày mưu tính kế.

“Đúng” Phó Đình Xuyên nghiêm mặt: “Bây giờ tôi đã diễn gì đâu.”

Khương Diệu:“...” Quả nhiên mọi người ai cũng thích cười lạnh kiểu này cả.

Thấy cô một lúc lâu sau vẫn không nói gì, Phó Đình Xuyên bật cười: “Không đùa cô đâu. Thật đấy, tôi hay sắp xếp kế hoạch chu toàn, làm việc cũng có quy củ.”

Năm phút đồng hồ sau.

Hai người thuận lợi đi tới tước cửa thang máy.

Máy cô bé trước bàn lễ tân nhìn theo người đàn bà chanh chua đang hùng hùng hổ hổ với chiếc di động cùng với cảnh Phó nam thần bước đi vội vã.

Các cô cứ nghĩ chắc do đại thân chân dài quá, ai mà quan tâm trên tay anh có cái gì.

Khương Diệu bấm nút lên lầu rồi mới mỉm cười thoải mái: “Em lo quá mất, cứ sợ bị phát hiện”.

Vừa rồi cô tưởng tượng tiết mục cãi nhau với tiểu tam qua điện thoại, từ ngữ hung tàn đủ khiến người đàn ông bên cạnh nhìn mình bằng cặp mắt khác xưa.

Phó Đình Xuyên nhớ tới ấn tượng đầu tiên khi gặp cô, trầm mặc hai giây mới nói:“Biểu hiện của cô vượt ngoài dự đoán mọi người đấy.”

“Cám ơn.” Khương Diệu cho là anh khen, không nghe ra trong câu nói kia lại có tận hai ý nghĩa.

Cô hỏi tiếp bước kế theo: “Vừa rồi anh nói trong phòng có phục vụ riêng à?”

“Ừ.”

“Cô tới phòng cô lấy thuốc đi, rồi sang phòng 2016, xử lý vết thương cho mèo“. Tầm mắt của anh lướt qua bàn tay người kia: “Cả vết thương trên tay cô nữa“.

“Số phòng anh à?” Khương Diệu lập tức hỏi lại.

“Ừ.”

“Anh biết xử lý vết thương ạ?” Cô lại hỏi.

Vừa nói xong đã thấy câu mình hỏi hình như không có ý nghĩa gì, chẳng lẽ cô không được rồi rắm vì số phòng của anh được sao? Nhưng mà thái độ người kia lại cực kì nghiêm túc, cô cũng không thể suy nghĩ gì nhiều.

“Ừ.” Phó Đình Xuyên nói ngắn gọn.

Tinh —

Thang máy xuống rồi.

Khuong Diệu và Phó Đình Xuyên giật cả mình.

Hai người họ không ngờ rằng trẻ thế này còn có người xuống lầu.

Một cô gái hơi béo đứng trong thang máy, cô gái nhìn đánh giá Khuong Diệu và Phó Đình Xuyên, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người đàn ông kia.

Khuong Diệu nghĩ thầm: Xong rồi.

Đúng là xong rồi, cô gái đáng yêu này bắt đầu hét lên đầy chói tai:

“A a a anh là Phó Đình Xuyên phải không? Trời ơi, cứu vớt, em không nằm mơ chứ, đẹp quá a a a anh là Phó Đình Xuyên thật sao, trời ạ, anh đẹp trau quá đi”.

Cô gái vừa dậm chân tại chỗ vừa nắm chặt tay, ánh mắt hung phấn như khó có thể tin được.

Phó Đình Xuyên:...

Anh đưa ngón trỏ lên miệng: “Suýt, đừng gọi, là tôi.”

Giọng anh rất trầm nên chỉ đứng ở khoảng cách gần mới có thể nghe được.

Cô gái lập tức nín thở. Anh đổi tay ôm mèo sang tay kia, đẩy mạnh Khuong Diệu vào thang máy.

Khi bảo vệ từ đại sảnh chạy tới bên này, cửa thang máy cũng vừa lúc đóng lại.

Trong không gian chật chội, Phó Đình Xuyên đồng ý chụp với cô gái một bức ảnh, cô gái kia đưa di động lên cao, qua hết đầu, tưởng như sắp ngất luôn được.

Khuong Diệu ôm mèo đứng một bên, nhìn chăm chăm Phó Đình Xuyên, người kia đang nhìn lên điện thoại.

Thật sự anh rất tốt, không hề từ chối yêu cầu của fan. Cô vẫn nhớ kĩ hai video đó: Một cái Phó Đình Xuyên ngồi trong xe, fan đi qua muốn chụp ảnh cùng, anh liền đưa tay ra để lên khung cửa, tránh các cô đụng đầu vào. Còn một video khác là một lần fan đến phim trường thăm. Hôm đó sau khi diễn xong anh phải đi ngay. Bỗng nhiên nhớ ra còn chưa chụp hình với cô bé đó nên vội nhảy từ trên xe xuống, đi tới chỗ các cô, chụp hình xong còn bảo, các cô còn trẻ, lần sau không được ở bên ngoài đến trễ như thế, nên về nhà sớm, phải về cùng nhau mới an toàn.

Khuong Diệu nhìn không chuyển mắt, ánh mắt ấy nhìn anh mềm mại giống như một đám mây, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi ra giọt nước.

Cô cũng không tự hỏi chuyện này có hợp lý hay không, cứ thế Khuong Diệu mang hộp thuốc đi vào phòng của Phó Đình Xuyên.

Đạo diễn và các diễn viên chính được sắp xếp vào phòng tổng thống, đương nhiên cũng sẽ xa hoa hơn phòng của các cô rất nhiều.

Rèm cửa che kín không cho phép paparazi có cơ hội nào chụp ảnh.

Khuong Diệu ngồi xuống bên chiếc bàn cạnh tấm rèm, đặt hộp thuốc lên, lấy bông băng, oxy già và băng dán.

Phó Đình Xuyên đến phòng vệ sinh đổi một cái khăn tắm mới bọc mèo lại, sau đó anh mới đi ra ngồi xuống chỗ đối diện với cô.

Anh đặt mèo lên bàn, hai tay giữ chặt phòng khi nó giãy giụa bỏ trốn.

Khuôn mặt người khi không đeo kính mắt càng thêm phần nho nhã nhã nhặn.

“Mấy thứ này đã đủ chưa?” Khuong Diệu đưa mấy món đồ kia qua.

Phó Đình Xuyên vội vàng nhìn xuống: “Đủ“. Anh đảo mắt nhìn Khuong Diệu: “Cô lại đây, giữ giúp tôi, nó có kêu la cũng không được buông ra“.

Khuong Diệu: “Được.“ Cô đi vòng qua bàn, giữ chặt lấy phần lưng của nó.

Phó Đình Xuyên cầm lấy mấy thứ trên bàn nhìn xem, mở nắp chai còn iod.

Anh cầm lấy chân trước của con mèo trắng, lập tức nhóc con này bực bội giãy nảy lên, định bỏ chạy không được lại muốn đưa móng ra đe dọa.

Con vật đương nhiên không thể so với người, không thể khống chế được cảm xúc, hành động cũng thô bạo. Khương Diệu hơi sợ, nhưng cô vẫn cố gắng giữ thật chặt.

Phó Đình Xuyên bắt đắ dĩ nhìn tới hai bàn tay kia, không phải là cố ý muốn nhìn, nhưng đôi tay ấy lồ lộ như vậy, ngay dưới mắt anh.

Muôn tránh cũng không tránh được.

Nơi bị cào đã ngừng chảy máu, phần bên cạnh còn hơi sưng đỏ, giống như dùng vẽ điểm một nét đỏ trên ngọc trắng.

Anh vẫn nhớ, lúc mình dùng ngón cái vuốt ve mu bàn tay cô, cũng muốn thay cô lau đi vết đỏ thâm này...

Sau đó nhẹ nhàng cầm lấy, đưa bàn tay đó đến bên môi, hút đi tất cả cảm giác đau đớn mà cô phải chịu...

Hai tay của cô giữ chặt ngoài khăn tắm, vì dùng sức khá lớn, đầu ngón tay hơi tái nhợt.

Nếu như có thể đặt nó lên lưng anh, móng tay mượt mà đâm vào da thịt... cô gái bé nhỏ yếu đuối, đầu ngón tay như đốt lửa, lửa cháy lan cả đồng cỏ lau, khiến cả người anh rục nóng...

Yết hầu của Phó Đình Xuyên chuyển động càng nhanh hơn, anh đặt chân trước của con mèo xuống rồi đột nhiên bỏ đi.

Vừa rồi còn chưa làm gì mà, Khương Diệu hoang mang nhìn về phía anh: “Phó tiên sinh?”

Người kia chỉ để lại cho cô một bóng lưng, bước chân đi thẳng vào trong phòng.

“Phó tiên sinh.” Khương Diệu lại thử gọi thêm một tiếng: “Sao vậy?”

“Đợi một chút.” Cuối cùng anh cũng trả lời. Nghe thấy có những tiếng động khác, giống như anh đang lục tìm gì đó.

Lúc Phó Đình Xuyên trở ra, trên tay có cầm thêm vài thứ.

Anh đưa sang cho Khương Diệu, rồi nói: “Mang vào đi.”

Khương Diệu nhìn kĩ, là một đôi bao tay da, màu đen tuyền, giành cho nam.

“Mang bao tay ạ?” Cô hỏi.

“Ừ, khỏi bị cào.” Anh trả lời nhàn nhạt.

Biết tính anh cẩn thận, lại hay lo lắng chu toàn, nhưng mà đôi bao tay da này nhìn qua cũng biết giá trị cực kì xa xỉ, cào vài phát thì vắt luôn còn đâu. Khương Diệu uyển chuyển từ chối: “Không cần đâu ạ, có bọc khăn tắm rồi mà, nó không động đậy được đâu, không cần bao tay làm gì.”

“Mang vào!” Lần này không phải nhẹ nhàng nhàn nhạt như trước, giọng điệu ra lệnh rõ ràng.

Giọng nói nghiêm khắc đó làm Khương Diệu nổi hết cả da gà. Cô vội vàng cầm bao tay lên, nhanh chóng mang vào.

Bàn tay của đàn ông lớn hơn phụ nữ rất nhiều, cô mang bao tay này đương nhiên sẽ vô cùng rộng rãi. Khương Diệu kéo kéo phần cổ tay lên, tránh cho nó tuột mất.

Cô hươ hươ tay trước mặt anh: “Được rồi“. Ý là, anh đừng hung dữ nữa...

Phó Đình Xuyên thở phào một cái, giống như phải đi vào vùng hung hiểm, lại như vừa bình tĩnh được tâm tình.

Anh giữ chặt chân trước của con mèo, cẩn thận đặt lên bàn rồi cầm hộp giấy dưới ngăn bàn lên, lót vào phía dưới. Anh bình tĩnh nói: “Phải khử trùng, giữ chặt nhé.”

“Dạ.” Con mèo nhỏ vì đau đớn mà cả người căng cứng, Khương Diệu phải dùng sức nhiều hơn, nhưng lại không khỏi phân tâm nhìn sang Phó Đình Xuyên trước mặt.

Người này đang cẩn thận tưới cồn iod lên miệng vết thương, mày anh hơi nhíu lại, sóng mũi cao ngất, sừng mặt cũng đầy vẻ nghiêm túc và chuyên chú.

Minh hỏi chi giới, anh như một cây tùng cô độc, hùng vĩ đến lạ thường.

Trong lòng Khương Diệu bật cười khe khẽ, trời ạ, phải cảm ơn ông cách nào đây chứ, trước kia chỉ có thể nhìn thấy anh trên màn ảnh, xa xôi như tận chân trời, nhưng bây giờ, anh lại ở ngay trước mặt cô, gần trong gang tấc, nhưng tay vẫn không chạm tới.

Cô nhìn Phó Đình Xuyên, có lẽ dù là mơ, cô cũng không dám chạm vào.